

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. C.**, zastoupen Mgr. Tomášem Průšou, advokátem se sídlem Glinkova 1659/14, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č. j. 1 Az 38/2015 – 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Tomáši Průšovi, advokátovi se sídlem Glinkova 1659/14, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 8. 2015, č. j. OAM-142/ZA-ZA08-K08-2014, Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodlo, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který mu nejprve ustanovil advokáta a poté věc postoupil Městskému soudu v Praze z důvodu žalobcova bydliště. Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 1 Az 38/2015 – 68.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel připomněl, že se vážně obává návratu do vlasti z důvodu obavy o svůj život, neboť mu o život usiluje jeho otec společně s jeho nevlastními bratry, kteří se mu chtějí pomstít za prodej pozemku v C., který zdědil po své matce. Jeho nevlastní rodina mu telefonicky vyhrožovala fyzickou likvidací, ovšem vzhledem k nedůvěře v pomoc tamních policejních orgánů a jejich propojení na zločinecké bandy v Guineji, jejichž součástí je také nevlastní rodina stěžovatele, nemohl využít pomoc policejních orgánů. Státní orgány Guineje tedy nebyly a nejsou schopné zajistit ochranu stěžovatelova života, což plyne i z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 28. 11. 2014. Žalovaný k uvedené informaci dostatečně nepřihlédl, čímž porušil § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. I městský soud konstatoval v odůvodnění napadeného rozsudku, že argumentace žalovaného nekoresponduje s podklady, nicméně nepokládal to za podstatné pochybení, které by odůvodňovalo zrušení rozhodnutí. Naopak úvahu městského soudu o tom, že po prodeji pozemků již ze strany jeho nevlastní rodiny žádná pomsta nehrozí a riziko útoku je minimální, označuje stěžovatel za cynickou a vyplývající pravděpodobně z neznalosti tamního prostředí, kde je krevní msta bohužel stále reálnou hrozbou. Stěžovatel shrnul, že členové nevlastní rodiny se jej snaží nalézt, aby jej usmrtili z důvodu krevní msty, jsou členy ozbrojeného zločineckého gangu, který s některými policisty spolupracuje, přičemž možnost ohrožených osob dovolat se policejní ochrany je pouze teoretická. V těchto souvislostech lze tedy považovat hrozbu členů nevlastní rodiny usmrcením za reálnou a obavu o život za vážnou, důvodnou a naplňující požadavky § 12 písm. b) zákona o azylu. Navíc i pokud by nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu, měla mu být poskytnuta doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, neboť hrozba ze strany rodiny, výhrůžky prostřednictvím telefonátu a snaha usmrtit jej z důvodu krevní msty představovaly vážnou újmu ve smyslu tohoto ustanovení.

[5] Stěžovatel konečně připomněl, že již v řízení před žalovaným uvedl jako jeden z důvodů žádosti také svůj nepříznivý zdravotní stav, a to léčbu otevřené formy tuberkulózy a osteomyelitidu pravé ruky, kterou podstoupil po příjezdu do ČR. Důvodem léčby této nemoci až po příjezdu do ČR byla skutečnost, že úroveň zdravotnictví v Guineji neumožnila diagnostikovat otevřenou formu tuberkulózy. Stěžovatel podstoupil v ČR hospitalizaci a ambulantní léčbu. Na podporu svých tvrzení o zdravotním stavu doložil stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany lékařskou zprávu ze dne 28. 7. 2014 a lékařskou zprávu ze dne 27. 5. 2015. Z lékařských zpráv mimo jiné vyplynulo, že u stěžovatele v době rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu žalovaným stále probíhalo léčení a rekonvalescence po této nemoci. Stěžovatel také pobíral léky, které jsou pro něj v zemi jeho původu zcela nedostupné. Žalovaný ovšem dostatečným způsobem nezkoumal, zda stěžovateli v případě nutného návratu do vlasti nehrozí recidiva této nemoci z důvodu předčasného ukončení léčby nemoci ve spojení s nedostatečnou úrovní zdravotní péče v Guineji, která nemůže zajistit stěžovateli kvalitní léčbu, včetně podávání potřebných léků. Stěžovatel sám v průběhu řízení o udělení azylu uvedl, že z důvodu nedostatku zdravotní péče mu v důsledku jeho nemoci hrozila amputace pravé horní končetiny, přičemž újmu v podobě amputace končetiny lze zcela jistě považovat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tak neposoudil dostatečným způsobem možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu z důvodu existence

pokračování

reálného nebezpečí vážné újmy v podobě amputace ruky. Touto hrozbou se následně nezabýval dostatečně ani městský soud.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že z kasační stížnosti není zřejmé, jakého konkrétního důvodu pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu se stěžovatel nyní domáhá. I kdyby telefonické výhrůžky smrti ze strany stěžovatelovy nevlastní rodiny bylo možno označit za pronásledování, nejednalo by se o pronásledování „azylově relevantní“, tedy takové, které musí nastat z jednoho z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že svou obavu z pronásledování zakládá stěžovatel, jak sám výslovně sdělil, na jediném telefonátu, kterým mu mělo být otcem a nevlastními bratry vyhrožováno, takovéto jednání ze strany soukromých osob nedosahuje ani intenzity pronásledování. Stěžovatel z výše uvedených důvodů podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nesplňuje. Žalovaný nadále trvá na svém závěru, že v případě stěžovatele nejsou splněny ani zákonné důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. V případě stěžovatelova návratu do Guineje nic nenasvědčuje tomu, že by byl reálně ohrožen vážnou újmu, za kterou je považováno reálné ohrožení základních hodnot (lidský život, lidská důstojnost, tělesná integrita), nikoliv však pouhá možnost (pravděpodobnost) takového ohrožení. Co se týče vyhrožování stěžovateli ze strany jeho otce a nevlastních bratrů, žalovaný znovu poukázal na skutečnost, že stěžovatel byl těmito osobami kontaktován jenom telefonicky, a to pouze jednou. Otec ani nevlastní bratři stěžovatele nikdy fyzicky nenapadli a ani ho osobně nikdy nekontaktovali. Stěžovatelovo tvrzení o hrozící újmě spočívající v možné recidivě tuberkulózy a potenciálním ohrožení jeho života či hrozící amputaci končetiny považuje žalovaný stejně jako městský soud za spekulativní a připomíná, že stěžovatel se v současné době již více než rok nepodrobuje léčbě ani v ČR. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;

(2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Ve své první a stěžejní kasační námitce stěžovatel tvrdí, že u něj měly být shledány odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to ze strany jeho otce a jeho dětí s novou ženou. K otázce pronásledování ze strany soukromých osob coby důvodu ke shledání odůvodněných obav z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a vážné újmy podle § 14a zákona o azylu se ovšem zdejší soud již dostatečně podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 – 101, publ. pod č. 1806/2009 Sb. NSS, a to ve vazbě na takzvanou kvalifikační směrnici (dnes směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany): „*Důraz na „lidskoprávní“ pojetí pronásledování je zřetelný např. v čl. 6 citované směrnice, který stanoví, že v případě, že jsou původcem pronásledování soukromé osoby, je třeba považovat za dostatečné z hlediska naplnění kritéria selhání vnitrostátní ochrany, jestliže stát (případně další stanovené subjekty) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu. Kvalifikační směrnice dále rozvíjí v čl. 7 pojem ochrany před pronásledováním a stanoví, že právní systém poskytující ochranu musí být účinný a žadatel o mezinárodní ochranu k němu musí mít přístup.*“

[11] Dále stěžovatel tvrdí, že v důsledku nedoléčení nemoci mu v případě návratu do země původu hrozí amputace ruky, což představuje podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu „*mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu*“, tedy další druh vážné újmy, jenž měl odůvodnit udělení doplňkové ochrany. K situacím, kdy žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí, může hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud dostatečně vyjádřil rozsudkem ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, z něž jasně plyne, že musí jít o závažnou, akutně hrozící nemoc, nikoli pouze o rekonvalescenci.

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] V řízení před Krajským soudem v Praze byl stěžovateli ustanoven zástupce, advokát Mgr. Tomáš Průša. Krajským soudem ustanovený zástupce ze zákona zastupuje účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému advokátu platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud mu přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, totiž sepsání kasační stížnosti, podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v celkové výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení

pokračování

s § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Naopak mu nepřiznal odměnu za úkon v podobě převzetí věci a přípravy zastoupení, a to právě z toho důvodu, že stěžovatele zastupoval již před městským soudem. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu